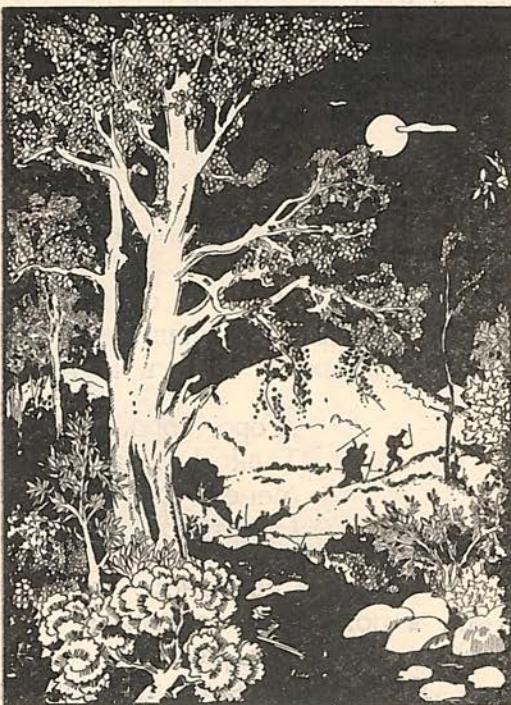

На пътъ

Намъриха се и други другари и решихме да посчитаме изъ планината. Тогава нѣмаше още туристи, както сега. Тогава хората рѣдко скитаха изъ планините. Тогава се смѣха на тия, които скитаха изъ горите и планините безъ работа, подиграваха се съ тѣхъ. Но все пакъ се намъриха нѣколцина и започна приготвление то. И цѣлиятъ малъкъ градъ вече знаеше за нашето заминаване. Съвети, упѫтвания, съжаления се сипѣха отъ вредъ къмъ настъ. Ехъ, не бѣ лесно, нѣколко дни и нощи щѣхме да скитаме изъ планината, ние, които не бѣхме родени близо до нея и не я познавахме. Но най-после всички си отдѣхнаха съ облекчение, когато се мѣрна въ града дѣдо Ангель Балканецътъ. Той живѣлъ въ планината и знаелъ всички пътеки, всички поляни, всички рѣчки и върхове, всички страхотии на планината.

Голѣма бѣше и нашата радостъ отъ неговото явяване въ града, защото по-добъръ водачъ отъ него ние нѣмашме и не можехме да желаемъ.

Дрехи, хлѣбъ и други нѣща натоварихме на едно магаре и тръгнахме следъ пладне въ единъ чудно хубавъ денъ. Край една рѣничка надъ града нахълтахме въ гости храсталаци: лѣски, калинки, капини, шипки. Тукъ-таме надъ тѣхъ се издигаше по нѣкой грамаденъ орѣхъ, израсъль на свобода и разперилъ криле, гордъ и могжшъ като великанъ срѣдъ джуджета.